

SBOROVÉ NOVINY

AKTUALITY ZE ŽIVOTA NAŠEHO SBORU

Pokoj s minulostí

TEARFUND (YOUVERSION)

Najít pokoj s minulostí může být výzva, ať už se jedná o rozhodnutí, kterého lituješ, nebo odpuštění někomu, kdo ti ukřivdil. Je důležité se vyrovnat s minulostí, aby nezískala moc nad tvou přítomností nebo budoucností. Představ si to jako jízdu na kole. Když se budeš pořád dívat za sebe nebo k zemi, bezpochyby dříve nebo později do něčeho narazíš. Je důležité dívat se kupředu a zapojit se do nových věcí, které Bůh dělá.

Jedna z významných cest, jak se smířit s bolestí z minulosti, je cesta odpuštění. Když odpustíš někomu, kdo ti ublížil, to neznamená, že schvaluješ to, co se stalo. Spíše to znamená, že dáváš sám sobě možnost posunout se v životě dál. Tvá nádherná minulost je dobrá kvůli dvěma věcem: aby ses z ní poučil a aby sis užil život, který ti Bůh dal.

Africké přísloví: Když je v zemi pokoj, náčelník nenosí štít. ~ ugandské přísloví

Úkol: Jsou ve tvém životě situace, kde cítíš, že potřebuješ štít, protože v nich nevnímáš pokoj? Pokud jsi dost odvážný, zajdi si na hřbitov a projdi se tam, aby ses mohl podívat na minulost z větší perspektivy. Mnoho náhrobků tam bude mít vyrytou poslední zprávu od milovaných, která říká: "Odpočívej v pokoji." Dej si čas, abys ses přiblížil k Bohu a usmíř se se sebou samým, pokud máš nějaké výčitky nebo neodpuštění z minulosti.

MŮJ (ÚRYVEK Z ČASOPISU ZE SLOV PRAVDY A LÁSKY)

David nenapsal: „Hospodin je pastýř“, ale „Hospodin je **můj** pastýř.“ Job také neřekl: „Vím, že vykupitel žije,“ ale vyznal: "Vím, že vykupitel **můj** žije." Nejsladší, nejvzácnější slovo v každém jazyce je toto malé přivlastňovací zájmeno **můj**.

S jakým důrazem je někdy člověk vyslovuje! To je má žena, můj syn, můj otec, má matka. To jsou má pole, můj dům, můj vynález, má práce!

Můžeš tohoto přivlastňovacího zájmena užít o Bohu a o Pánu Ježíši? Můžeš říci s apoštolem Pavlem: Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši? (Filip.4,19) Můžeš říci s Tomášem o Pánu Ježíši: Pán můj a Bůh můj? Můžeš říci s Pavlem: Syn Boží zamiloval mne a vydal sebe samého za mne?

Křesťanství je osobní zkušeností s živým Bohem. Je to osobní vztah k Bohu, ke Kristu a ke všemu tomu, co Kristus vykonal pro hříšníky. Kdo má ten osobní vztah k Bohu podepřený osobními zkušenostmi s Ním, Bohem živým, milujícím nás je křesťan = dítě Boží. Kdy jsme se stali křesťany, dětmi Božími? Tehdy, kdy jsme slyšeli slovo pravdy, totiž evangelium svého spasení a když jsme uvěřili. Tehdy, když jsme Ho přijali, jak je napsáno: "Těm pak, kteří Ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi." (Jan 1,12). Děťmi Božími jsme se stali, když jsme se k Bohu obrátili od model /1 Tes.1,9/ a když jsme uvěřili, přijali jsme Ducha Jeho Syna. Od té doby jsme dětmi Božími a křesťany. Dříve to nebylo možné. Od té doby můžeme s jistotou říct: Milý můj je můj a já jsem Jeho./Pís.2,16/.

CO PRO NÁS ZNAMENÁ NEBE HELENKA KUDRNOVÁ

Je to jen nekonečno plné hvězd za jasné noci? Svit měsíce? Či ve dne slunce, které dává život? Mraky, ze kterých se utvoří zajímavé obrazce a my jim dáváme názvy? Nebo bouřkové mraky, které se otevřou a zavlaží zem životodárnou vodou?

Nebe je tak vysoko nad námi. Ale ty můžeš vnímat nebe vedle sebe, když pohlédneš bratru či sestře do očí, uvidíš nitro, ve kterém přebývá Duch Svatý. Milost, kterou jsme dostali bez zásluh, nám kouká z očí. Naplnila naše nitro láskou boží a promlouvá skrze naše ústa. Proto můžeme vidět nebe vedle sebe. Tak blízko, v nás! Úžasný, všemohoucí, všudypřítomný, milující, neměnný, stejný včera, dnes i zítra...nelze slovy popsat, co je v něm a skrze něho. Je to Bůh stvořitel nebe i země. Jak je nádherné a vzácné přebývat v Jeho blízkosti! Vždyť s Ním je lepší jeden den než jinde tisíc. Jsme Boží děti, stvořené pro Boží království. Armádu andělů On postavil kolem nás.

Neboj se a rozdávej, co jsi dostal, vždyť větší je ten, kdo je v nás, než ten, kdo nás chce okrást o naši víru. Lásko naše nevšední, k sobě nás prosím pozvedni. Sílu nám dej a odvahu jít tam, kde nás chceš mít. Touhu nám dej Pane náš, v modlitbách přicházet před tvoji tvář. Tvým Duchem naplň nás. Každíčký den, aby v nás život byl, nejenom sen. Vždyť všechno je nic bez Ježíše, v Bibli se o tom píše!

Filipským 3:8

A vůbec všecko pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko. Pro něho jsem všecko ostatní odepsal a pokládám to za nic...

V TOMTO VYDÁNÍ

Z POSLEDNÍ SKUP.

ČTENÉ MODLITBY

RECENZE NA KNIHU

Poslední (čtyřková) skupinka

HELENKA KUDRNOVÁ

V úterý 20. 6. jsme se sešli u Irenky na zahradě. Byla to poslední skupinka před prázdninami. Vz dali jsme čest a chválu našemu Pánu, spasiteli a vykupiteli. Pomodlili se a poděkovali za jeho převeliké dobrodiní. Sluníčko nám svítilo a jeho teplé paprsky nás hladily po tváři. Měli jsme srdce plné Pána a bříska plná dobrého jídla. Bylo nám spolu dobře, tak by to mělo být pokaždé, když se sejde boží lid. Rozešli jsme se s vzájemným požehnáním do prázdninových dnů a se slibem, že se znovu sejdeme v září. Jestli do té doby nepřijde Pán...

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce. Jemu buď sláva na věky věků. Amen. Galatským 1: 3-5

Všem červencovým a srpnovým oslavencům přejeme jen to nejlepší z Božích rukou, požehnání a pokoj.

PLÁNOVANÉ AKCE

DUCHOVNÍ SOUSTŘEDĚNÍ
18.-22. 7. 2023 Hotel Harmonie Luhačovice

VÝJEZD DO TATER
28.-30. 7. kontakt: Marek Slusarz

KRISTFEST Uchvácen
24.-29. 7. Středisko Imanuel

KRISTFEST FAMILY Je to jízda
9.-13.8. Středisko Imanuel

Čtené modlitby

Utíkám do ticha. Setkám se? Najdu se? Nechci se jen vrtat v sobě. Chci vejít, zastavit se a otevřít okna své duše. Čekám, Pane Bože! Nahlédni do mých oken, foukni dovnitř čerstvý vzduch, znepokojivý vítr. Nechci se dívat jen do zrcadla. Tichem chci udělat místo pro Ducha. Přijď, prosím.

Pane Bože, „u tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo“ (Žalm 36:10). Zazpíval žalmista a někomu se to líbilo, tak to zpíval dál a pak to někdo zapsal. Aby nezapadlo to důležité. Abychom věřili i ve tmě, abychom věděli, kde hledat světlo, kdo může otočit vypínačem, nahodit pojistky, kdo má jističe pod kontrolou, komu nedojde palivo. Bože tvá záře nás nechce spálit. Tvé světlo je životodárné. Jen my máme občas strach, že osvětlí to, co chceme ponechat ve tmě. Ano, chci tě vpustit k sobě, jako světlo. Rozsvít!

Jsem chtěná! Od začátku světa, od počátku dní ty jsi o mně, Pane Bože, věděl. Chtěl jsi mě tu mít. S mým datem narození, barvou kůže, hloubkou hlasu, mým IQ a hudebním sluchem. Různé věci se staly náhodou, Ty jsi neplánoval, že se moji rodiče potkají, že se budou mít rádi a jednou budu já. Ty jsi jen věděl, že se to stane. Ty jsi řekl ke mně své ano. Jsem chtěná a budu chtěná, to vím, ne, tomu věřím. Protože věřím tobě. Moje nemoci, chyby, bloudění, ztráty smyslů ani výpadky paměti mě nemohou odloučit od tebe, od tvé lásky. Ani smrt není koncem tvého vztahu ke mně. Možná ti pak budu ještě blíž, nevím. Ale věřím, že se nepropadnu do říše bez Boha. To mi stačí. Děkuji.

Recenze na knihu: Chasidské příběhy

JAKUB KOZIEL

Nedávno jsem dostal knížku Chasidské příběhy od Pavla Hoška – *Chasidské příběhy: mezi židovskou mystikou a krásnou literaturou*. Už jsem od Hoška četl knížky o Lewisovi, Tolkienovi, Foglarovi a také teologický esej o vlastenectví a křesťanských hodnotách české kultury *Je to náš příběh*. Jelikož tento autor píše velmi poutavě a dobře se čte, tušil jsem, že i tato kniha bude skvělá. Nemýlil jsem se. Rovněž i manželce se velmi líbila. Autorovi se dobře podařilo skrze příběhy a poznatky kultury a náboženství chasidských Židů nahlédnout do jejich vnitřního světa. Na Pavlovi Hoškovi se mi velmi líbí, že jako teolog, religionista, pedagog a kazatel působící v CB nemá černobílé vidění světa, což je v dnešní rozdělené společnosti veliký dar a požehnání od Boha. Dokážu si představit, že evangelikální člověk s černobílým viděním světa by k chasidům řekl jen to, že při modlitbách propadali extatickému vytržení a používali spisy kabaly. Tím by s chasidskými Židy byl hotový. Ne tak náš autor.

Pokračování na další straně

Recenze na knihu: Chasidské příběhy

Kniha začíná citátem Elieho Wiesela (který také patřil mezi chasidy): „Bůh stvořil člověka, protože miluje příběhy.“ Vyprávění promlouvají silněji než nauky. Příběhy v Hoškově knize doslova ožívají. Jeden z nich, který vyjadřuje ducha této knihy, zní takto: „Lidé prosili jednoho rabiho, jehož dědeček byl Baal Šemovým žákem, ať jim vypráví nějaký příběh. Příběh, odpověděl, se má vyprávět tak, aby dokázal pomoci sám o sobě. A pokračoval: Můj dědeček byl chromý. Jednou ho prosili, aby vyprávěl něco o svém učiteli. A tak jim začal líčit, jak svatý Baal Šem při modlitbě skákal a tančil. Můj dědeček vstal a vyprávěl, a vyprávění ho strhlo natolik, že najednou začal sám skákat a tančit, aby ukázal, jak to dělal mistr. V tu chvíli se uzdravil.“ V knize jsou další velmi zajímavé příběhy, jeden z nich se týká Prahy, ale ten vám prozrazovat nebudu. (Jeden spoiler stačí.) :)

Chasidé jako východoevropští Židé mluvili jazykem jidiš, narozdíl například od vzdělaných Židů v Německu. Ti se od svých příbuzných distancovali.

Chasidští Židé jsou známí tím, že živě zpívají, tančí a při svatém zanícení se přibližují k Bohu. Zpěv a tanec jsou jádrem chasidské bohoslužby. Autor to vyjadřuje silnými slovy, že obětují svou smyslnou radost Bohu, zákony učinili svou milenkou – nedokážou rozlišovat mezi fyzickou radostí a duševním prožitkem – obojí je spojeno.

O tanci mluví Hošek mnohem více ve své knize *Ve víru Velkého tance: Duchovní zkušenost přítomná v literárním díle C. S. Lewise*. Mluví zde o tančícím Bohu a našem lidském údělu jako pozvání k velkému tanci. Jeho slovy: „V Ježíši Kristu se Boží láska stala člověkem, aby mohl být člověk vtažen do Velkého tance lásky, jíž je Bůh sám.“

Chasidskou naukou je produševnělost veškeré hmoty. Není zde rozdělování na duchovní a tělesné. Vše patří k bohoslužebným úkonům – jídlo, pití, koupel, spánek i akt lásky. Autor knihy píše toto pojednání pouze z židovské perspektivy, i když nezakrývá, že se zde dají vidět i křesťanské myšlenky. Mě osobně hned napadla slova apoštola Pavla: „*Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno číňte k slávě Boží.*“ (1K 10,31 ČEP)

Bůh je všude, není pro něj prostor, který by měl být svatější. To vystihuje historka z dětství jednoho rabína, kterému jeden chasid řekl: „Dám ti zlatáček, když mi dovedeš říct, kde přebývá Bůh!“ On mu odpověděl: „A já ti dám dva zlatáky, když mi dokážeš říct, kde Bůh nepřebývá!“ Zde by se dalo vzpomenout na biblický příběh Eliši a jeho mládence, který neviděl východisko z těžké situace, ačkoli byl obklopen nebeskými vojsky.

Chasidé mluví o tom, že Boží přítomnost je všude. Nerozdělují věci na svaté a nesváte, duchovní a hmotné, zbožné a světské. Na první pohled to křesťanskému uchu může znít jako rouhání, ale chasidismus v tomto legálně navazuje na židovskou zbožnost, která se už od biblických dob vyznačovala „posvěcováním každodennosti“.

Odborně o tom více pojednává také knížka *Náš Otec Abraham – Židovské kořeny křesťanské víry* (vydalo KMS): „V hebrejském myšlení je všechno teologické. To znamená, že Hebrejci nedělají rozdíl mezi duchovními a světskými oblastmi života.“ Západní křesťanství až později rozdělilo život člověka na zemi na sféru duchovní a sféru světskou vlivem dualismu a dalších filosofii. Židé hledali posvátné v tom obyčejném. „*Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin.*“ (Ž 34,9 BK) je biblické místo pro chasidy výstižné. Vše dobré pochází od Boha, dokonce i dobré vtipy. Když se chasidé napijí kořalky, nepřipadají si v té chvíli méně svatí.

Silně se vymezují vůči askezi (tzn. životu, který si libuje v odříkání nebo se k němu nutí). Máme před Bohem zodpovědnost přijímat i potěšení, kterých se nám dostává.

Jejich duchovní učitelé se zastávají obyčejných lidí, kteří jsou ze strany náboženských horlivců považováni za světské a hříšné. Odpadlé můžeme získat zpět svou láskou. Mezilidské vztahy jsou pro ně neodmyslitelné. Chasidé jsou si vědomi své výsady jako vrcholu stvoření, na druhou stranu si také uvědomují svou křehkost – jsou pouhým prachem. Velmi silný vztah mají také k přírodě. Každý má zodpovědnost za to, jak naloží s životem a dary, které mu byly dány Bohem – má „spasit“ prostor, který mu byl svěřen.

Výpověď proroka Izajáše: „*Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.*“ (Iz 6,3) Tento verš, jak říká Hošek, v jistém smyslu vystihuje základní intuici chasidské zbožnosti.

Další část knihy (neméně zajímavá) pojednává o známých chasidských autorech, jejich životech a myšlenkách. Ale o tom možná někdy jindy. Vřele vám tuto knihu doporučuji.

P. S. Když si tak vzpomínám, při knize mě „pronásledovala“ manželčina magnetická záložka, na které je napsáno: Je lepší sedět v loďce a přemýšlet o Bohu, než sedět v kostele a myslet na rybaření (autor neuveden). Věřím, že je to něco, s čím by se chasidé určitě ztotožnili. Náhoda? Nemyslím si. :) To ale není myšleno jako návod k zanedbávání bohoslužeb.